

ร่าง

พระราชบัญญัติส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่ง
มาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมการจัดการของเสียอันตราย
จากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้มิให้นำไปใช้บังคับกับ

- (๑) การจัดการสิ่งปฏิกูลและวัสดุที่ไม่ใช้แล้วตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน
- (๒) การจัดการของเสียจากสารกัมมันตรังสีตามกฎหมายว่าด้วยพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ
- (๓) การจัดการมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยติดเชื้อตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (๔) การจัดการของเสียจากการทำเหมืองแร่
- (๕) การจัดการน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง
- (๖) การค้าของเก่าตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขายทอดตลาดและการค้าของเก่า
- (๗) การส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศ

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว” หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว วัสดุหรือของเสียที่เหลือจากการใช้งาน หรือการบริโภคในครัวเรือนหรือสถานประกอบการที่มีส่วนประกอบหรือองค์ประกอบของสารหรือวัตถุใดที่เป็นมลพิษหรือวัตถุอันตราย อันอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อมเมื่อมีการรั่วไหลหรือแพร่กระจายออกมา ทั้งนี้ ไม่ว่าสารหรือวัตถุที่เป็นมลพิษหรือวัตถุอันตรายดังกล่าวจะอยู่ในสภาพที่เป็นของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซ และไม่ว่าจะมีภาชนะบรรจุ ห่อหุ้มหรือรองรับหรือไม่ก็ตาม โดยให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“มลพิษ” หมายความว่า แสง เสียง รังสี ความร้อน กลิ่น ฝุ่นละออง กากตะกอน และมลสารอื่น ๆ ที่รั่วไหล หรือแพร่กระจายออกจากของเสียอันตรายในผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน และให้หมายความรวมถึงเหตุรำคาญอื่น ๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อยออกมาจากของเสียอันตรายในผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วด้วย

“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุระเบิดได้ วัตถุไวไฟ วัตถุออกซิไดซ์ และวัตถุเปอร์ออกไซด์ วัตถุมีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุกัมมันตรังสี วัตถุที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุกัดกร่อน วัตถุที่ก่อให้เกิดการระคายเคือง วัตถุอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นใดที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม

“ของเสียอันตราย” หมายความว่า ของเสียจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ซึ่งมีวัตถุอันตรายเป็นส่วนประกอบหรือปะปนอยู่ด้วย

“การจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว” หมายความว่า การนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วที่เสื่อมสภาพ ที่หมดอายุการใช้งาน หรือที่ผู้บริโภคต้องการทิ้งตามพระราชบัญญัตินี้กลับมาใช้ซ้ำ การทำการเพื่อให้เกิดการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้อีก การบำบัด หรือการจัด

“การใช้ซ้ำ” หมายความว่า การนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วหรือส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ดังกล่าวกลับมาใช้ประโยชน์อีกเพื่อวัตถุประสงค์อย่างเดิมของผลิตภัณฑ์นั้น

“การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่” หมายความว่า การนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ส่วนประกอบ ชิ้นส่วน หรือของเสียที่เกิดจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าวไปผ่านกระบวนการหรือกรรมวิธีในการผลิตอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อนำผลิตภัณฑ์หรือของเสียนั้นมาใช้ตามวัตถุประสงค์เดิมของผลิตภัณฑ์หรือเพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่น แต่ไม่รวมถึงการนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วไปเผาเพื่อให้เกิดความร้อนหรือพลังงานอย่างใดอย่างหนึ่ง

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความคิดเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

“การนำกลับมาใช้อีก” หมายความว่า การกระทำเพื่อให้มีการนำส่วนประกอบหรือวัสดุที่อยู่ในผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วกลับมาใช้อีก ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของการนำความร้อนหรือพลังงานมาใช้ การรีไซเคิล หรือการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

“การบำบัด” หมายความว่า การนำของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วไปผ่านกรรมวิธีหรือวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างต่อเนื่องกันเพื่อทำลายฤทธิ์ หรือปรับสภาพ เพื่อให้สามารถนำกลับคืนมาใช้ได้อีกอย่างปลอดภัย หรือเพื่อให้สามารถนำไปฝังกลบหรือกำจัดได้โดยไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การบำบัดโดยวิธีฟิสิกส์ วิธีเคมี-ฟิสิกส์ วิธีเคมี วิธีชีวภาพ การบำบัดโดยกระบวนการใช้ความร้อน กระบวนการปรับเสถียร กระบวนการตรึงสารหรือกระบวนการทำให้เป็นก้อนแข็ง

“การกำจัด” หมายความว่า การนำของเสียอันตรายหรือกากของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งผ่านกระบวนการบำบัดแล้วไปทิ้งหรือทำลายโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเผา การทำระเหยด้วยแสงแดด การทำลายฤทธิ์ในหน้าดิน การฝังกลบอย่างปลอดภัย การเก็บบนพื้นดินระยะยาว หรือการฉีดลงชั้นน้ำใต้ดิน

“ผู้ผลิต” หมายความว่า ผู้ทำ เพาะ ปลูก ผสม แปรรูป ปรุงแต่ง แบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุ ประดิษฐ์ ดัดแปลง คัดเลือก หรือกระทำด้วยกรรมวิธีอื่นใดเพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์ที่จะก่อให้เกิดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้นำเข้า” หมายความว่า ผู้นำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำผ่านซึ่งผลิตภัณฑ์ที่จะก่อให้เกิดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้

“ค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์” หมายความว่า เงินที่เรียกเก็บจากผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าผลิตภัณฑ์หรือชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ซึ่งจะก่อให้เกิดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อ หรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจ หรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้อาศัยสินค้าหรือรับบริการ และหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการกองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

“คณะกรรมการประเมินผล” หมายความว่า คณะกรรมการประเมินผลการดำเนินงานของกองทุน

“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการกองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความคิดเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

“ศูนย์รับซื้อคืน” หมายความว่า สถานประกอบกิจการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว อันรวมถึง สถานประกอบกิจการที่จัดตั้งขึ้นโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น และสถานประกอบกิจการซึ่งดำเนินการโดยเอกชน มูลนิธิ องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรประชาคม หรือ องค์กรอื่น ๆ ซึ่งได้รับอนุญาตจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แล้วแต่กรณีให้ดำเนินการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วได้

“ศูนย์จัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว” หมายความว่า ศูนย์จัดการของเสีย อันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ไม่รวมถึงสถานที่ประกอบกิจการ เกี่ยวกับการคัดแยกหรือฝังกลบวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว สถานที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการนำผลิตภัณฑ์ ที่ใช้แล้วมาผลิตเป็นวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผ่านกรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม หรือสถานที่ ประกอบกิจการปรับปรุงคุณภาพของเสียรวมตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มี กฎหมายจัดตั้ง

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

- (๑) นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล
- (๒) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- (๓) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (๔) นายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา
- (๕) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๖) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างอื่น นอกเหนือจาก (๑) ถึง (๕)

ข้างต้น ที่ได้รับการประกาศกำหนดให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการ นั้น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

“เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการเกี่ยวกับการ ควบคุมมลพิษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

“อริบดี” หมายความว่า อริบดีกรมควบคุมมลพิษ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลัง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะ แสดงความเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th) ๙/๐๓/๔๙

รัฐมนตรีแต่ละกระทรวงมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวง ประกาศหรือระเบียบ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวง นั้น

กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

ค่าธรรมเนียมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

มาตรา ๖ ให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้าผลิตภัณฑ์ที่ก่อให้เกิดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ตามพระราชบัญญัตินี้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ และชำระค่าธรรมเนียมตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ที่เรียกเก็บจากผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าผลิตภัณฑ์ที่ก่อให้เกิดของเสียอันตราย จากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้

ในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการบำบัดหรือ กำจัด และผลกระทบที่ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจะมีต่อสิ่งแวดล้อม

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนด อัตราค่าธรรมเนียมอนุญาตให้ดำเนินกิจการศูนย์รับซื้อคืนขั้นสูง ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะพึง เรียกเก็บได้

มาตรา ๙ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ตามมาตรา ๖

(๑) ให้กรมสรรพสามิตและกรมศุลกากรเป็นผู้ดำเนินการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ เพื่อนำส่งเป็นรายได้ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด

(๒) เงินค่าธรรมเนียมที่นำเข้ากองทุนให้ถือเป็นภาษี แต่ไม่ให้นำไปรวมคำนวณเป็นมูลค่าของ ภาษี

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต กฎหมายว่าด้วยศุลกากร หรือ กฎหมายอื่นใดได้กำหนดให้มีการเรียกเก็บภาษี ค่าธรรมเนียม หรือเงินอื่นใด โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อประโยชน์ในการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ให้ถือว่าค่าภาษี ค่าธรรมเนียม หรือเงินดังกล่าวเป็นค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้ และให้กรมสรรพสามิต กรมศุลกากร หรือ

หน่วยงานของรัฐอื่นได้นั้นจัดส่งค่าภาษี ค่าธรรมเนียม หรือเงินดังก่อให้กับกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ชำระค่าธรรมเนียมหรือชำระค่าธรรมเนียมไม่ครบภายในระยะเวลาที่กำหนด นอกจากจะมีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้เสียเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสองต่อเดือนของจำนวนเงินที่ค้างชำระนับตั้งแต่วันที่ครบกำหนดต้องชำระค่าธรรมเนียมจนถึงวันที่ชำระ แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกินจำนวนเงินค่าธรรมเนียม และให้ถือว่าเงินเพิ่มนี้เป็นค่าธรรมเนียมด้วย

หมวด ๒

กองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

ส่วนที่ ๑

การจัดตั้งและอำนาจหน้าที่ของกองทุน

มาตรา ๑๒ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว” ในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยเงินและทรัพย์สินดังต่อไปนี้

- (๑) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้
- (๒) เงินที่ได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ตามมาตรา ๖
- (๓) เงินค่าธรรมเนียมที่ได้จากการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการศูนย์รับซื้อคืนตามมาตรา ๕๔
- (๔) เงินค่าบริการและค่าธรรมเนียมสำหรับการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วโดยศูนย์จัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว เงินค่าบริการและค่าธรรมเนียมอื่นและค่าปรับที่จัดเก็บตามพระราชบัญญัตินี้
- (๕) เงินรายได้ที่ได้จากการนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วกลับมาใช้อีกตามมาตรา ๕๔
- (๖) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล
- (๗) เงินอุดหนุนจากภาคเอกชนหรือองค์กรอื่น รวมทั้งจากต่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศ และเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้
- (๘) ดอกผลที่เกิดจากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน
- (๙) เงินอื่น ๆ ที่ได้รับมาเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความคิดเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

มาตรา ๑๓ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นค่าใช้จ่ายในการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว หรือที่หมดอายุการใช้งานหรือที่ผู้บริโภคต้องการทิ้ง ตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการขนส่ง การซ่อมแซมเพื่อนำไปใช้ซ้ำ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้อีก การบำบัด หรือการกำจัดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๓) เป็นเงินอุดหนุนแก่กิจการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ซ้ำ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้อีก การบำบัด หรือการกำจัดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๔) ให้ส่วนราชการ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือเอกชน กู้ยืม เพื่อประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ซ้ำ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้อีก การบำบัด หรือการกำจัดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๕) เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดตั้ง และการบริหารจัดการศูนย์รับซื้อคืนและศูนย์จัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้
- (๖) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน
- (๗) สนับสนุนการจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณและประเภทของของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งได้มีการรับซื้อคืนในเขตพื้นที่จังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล รวมทั้งการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วโดยวิธีการการใช้ซ้ำ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้อีก การบำบัด และการกำจัดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๘) สนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรณรงค์เพื่อให้ประชาชนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความร่วมมือ และจิตสำนึกเกี่ยวกับการป้องกันภัยอันตรายที่เกิดจากการทิ้งผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว การลดปริมาณของเสีย การใช้ซ้ำ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ การนำกลับมาใช้อีก และความจำเป็นในการแยกทิ้งขยะอันตรายจากมูลฝอยทั่วไป
- (๙) สนับสนุนการศึกษา วิจัย และฝึกอบรม เกี่ยวกับการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชนอย่างถูกต้องและปลอดภัย การพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต การลดการใช้สารอันตรายในกระบวนการผลิต และการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (๑๐) สนับสนุนกิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว และการส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๔ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการอาจจัดสรรเงินกองทุนเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนรายหนึ่งรายใดกู้ยืม

ตามมาตรา ๑๓ (๔) โดยมีกำหนดระยะเวลาเป็นพิเศษ และจะกำหนดให้ลดอัตราดอกเบี้ยหรือยกเว้นดอกเบี้ยตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๕ กองทุนมีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และรายได้ของกองทุนไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๑๖ ให้กองทุนมีสำนักงานใหญ่ ณ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และอาจมีสำนักงานในจังหวัดอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗ กิจการของกองทุนไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ ผู้จัดการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างของกองทุนต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

มาตรา ๑๘ ให้กองทุนมีอำนาจกระทำกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๑๓ อันรวมถึงอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินต่าง ๆ
- (๒) ก่อตั้งสิทธิ หรือกระทำนิติกรรมใดๆ ทั้งในและนอกราชอาณาจักร
- (๓) หาประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุน
- (๔) เผยแพร่ข้อมูล และประชาสัมพันธ์เพื่อรณรงค์ให้ประชาชนทราบถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยที่เกิดจากของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๕) กระทำการอื่นใดบรรเทาที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องกับการดำเนินการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

ส่วนที่ ๒

การบริหารกิจการของกองทุน

มาตรา ๑๙ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว” ประกอบด้วย

- (๑) นายกรัฐมนตรี เป็นประธานกรรมการ
- (๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ นี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

(๓) ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีคุณวุฒิตาม (๕) เป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง

(๔) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงการคลังหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หรือผู้แทน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงพาณิชย์หรือผู้แทน ปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงสาธารณสุขหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมหรือผู้แทน นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน และนายกสมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน

(๕) ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากบุคคลซึ่งมีความรู้ ความสามารถ มีผลงานและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของเสียอันตราย และการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งในจำนวนนี้จะต้องมีผู้แทนจากภาคเอกชนร่วมอยู่ด้วยไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

ให้ผู้จัดการเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้ผู้จัดการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของกองทุนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๐ คณะกรรมการกองทุนส่งเสริมการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานของกองทุน
- (๒) ให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานประจำปี แผนการเงิน และงบประมาณประจำปีของกองทุน
- (๓) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดสรรเงินเพื่อให้การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้
- (๔) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการออกกฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบและคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้
- (๕) กำหนดมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๖) กำหนดโครงสร้าง ระเบียบและวิธีการดำเนินงานของศูนย์จัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- (๗) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ที่จะเรียกเก็บ และการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการอนุญาตให้ดำเนินกิจการศูนย์รับซื้อคืนตามพระราชบัญญัตินี้

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความคิดเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

(๘) ให้ความเห็นชอบในการกำหนดอัตราค่ารับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัติ
นี้

(๙) ระดมการจัดหาทุน

(๑๐) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมหรือปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการ
ของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วต่อรัฐมนตรี

(๑๑) กำหนดมาตรการเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือและประสานงานระหว่างส่วนราชการ
รัฐวิสาหกิจ และเอกชนในเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

(๑๒) ควบคุม และกำกับดูแลการจัดการและบริหารงานของกองทุน ตลอดจนออกระเบียบ
หรือข้อบังคับของกองทุนในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การจัดแบ่งส่วนงานภายในของสำนักงานกองทุน และขอบเขตหน้าที่ของส่วนงาน
ดังกล่าว

(ข) การแต่งตั้งผู้จัดการ รวมทั้งกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้จัดการ
และหลักเกณฑ์การสรรหาผู้จัดการ

(ค) กำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ และลูกจ้างของกองทุน

(ง) กำหนดอัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่นของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของกองทุน

(จ) การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย

(ฉ) การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์การลงโทษ ของเจ้าหน้าที่และ
ลูกจ้างของกองทุน รวมทั้งวิธีการและเงื่อนไขในการจ้างลูกจ้าง

(ช) การบริหารและจัดการการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของกองทุน รวมทั้งการ
บัญชี และการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ

(ซ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของกองทุน

(ฅ) ขอบเขต อำนาจหน้าที่ และระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตรวจสอบ
ภายใน

(๑๓) วินิจฉัยชี้ขาดข้อโต้แย้งระหว่างส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของเสียอันตราย
จากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

(๑๔) เสนอรายงานเกี่ยวกับระบบการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วต่อ
คณะรัฐมนตรีอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

(๑๕) ออกระเบียบ และข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น ให้เป็นอำนาจ
หน้าที่ของคณะกรรมการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุน

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะ
แสดงความเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

มาตรา ๒๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินเจ็ดสิบปีบริบูรณ์
- (๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๕) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

- (๖) ไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับกองทุน หรือได้รับประโยชน์จากกิจการที่กระทำกับกองทุนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เว้นแต่เป็นผู้ดำเนินกิจการอันเป็นสาธารณประโยชน์และมีได้แสวงหากำไร

มาตรา ๒๒ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งใหม่ได้เป็นระยะเวลาติดต่อกันไม่เกินอีกหนึ่งวาระ

มาตรา ๒๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตราก่อนหน้านี้ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) คณะรัฐมนตรีให้ออก เพราะไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ตามปกติ หรือมีความประพฤติเสื่อมเสีย

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนได้ และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ตนแทน

มาตรา ๒๔ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการคนที่หนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม หรือถ้ารองประธานกรรมการคนที่หนึ่งไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการคนที่สองเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการทั้งสองคนไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการปฏิบัติหน้าที่ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียโดยตรงหรือโดยอ้อมในเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณา ให้กรรมการผู้นั้นแจ้งให้ที่ประชุมทราบและให้ที่ประชุมพิจารณาว่ากรรมการผู้นั้นสมควรจะอยู่ในที่ประชุมและออกเสียงลงมติในการประชุมเรื่องนั้นได้หรือไม่ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญให้เป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการ และมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร การประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๖ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ที่ปรึกษา และอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุมหรือประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๗ ให้กองทุนมีผู้จัดการคนหนึ่ง ซึ่งคณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้ง ผู้จัดการต้องเป็นผู้ที่สามารถทำงานให้แก่กองทุนได้เต็มเวลา และต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง
- (๓) เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เหมาะสมกับกิจการของกองทุน
- (๔) ไม่เป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๑ (๓) (๔) (๕) หรือ (๖)

มาตรา ๒๘ ผู้จัดการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๗ ในวันที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ด้วย และจะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๒๙ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ผู้จัดการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ออกตามกรณีที่กำหนดไว้ในข้อตกลงระหว่างคณะกรรมการกับผู้จัดการ
- (๔) คณะกรรมการให้ออกเพราะบกพร่องต่อหน้าที่ หรือมีความประพฤติเสื่อมเสียหรือ

หย่อนความสามารถ

(๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามสำหรับการเป็นผู้จัดการตามมาตรา ๒๗

มาตรา ๓๐ ผู้จัดการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) บริหารกิจการของกองทุนให้เป็นไปตามกฎหมายและวัตถุประสงค์ของการใช้จ่ายเงินกองทุนตามมาตรา ๑๓

(๒) ศึกษา วิเคราะห์และประเมินผลการดำเนินงานของกองทุน รวมทั้งเสนอเป้าหมาย แผนงาน โครงการ แผนการดำเนินงานประจำปีของกองทุน และงบประมาณประจำปีต่อคณะกรรมการ

(๓) จัดทำรายงานและการบัญชีของกองทุน และรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี

(๔) ควบคุมกำกับดูแลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ

(๕) ปฏิบัติหน้าที่อื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๓๑ ผู้จัดการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการในการบริหารกิจการของกองทุน ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้จัดการเป็นผู้แทนของกองทุน เพื่อการนี้ ผู้จัดการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๒ ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดอัตราเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นของผู้จัดการ

มาตรา ๓๓ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของกองทุนต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์

(๓) สามารถทำงานให้แก่กองทุนได้เต็มเวลา

(๔) มีคุณสมบัติหรือประสบการณ์เหมาะสมกับการปฏิบัติงานตามวัตถุประสงค์ของกองทุน

(๕) ไม่เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(๖) ไม่ดำรงตำแหน่งใด ๆ ในห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การที่ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของกองทุน

(๗) ไม่มีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๒๑ (๓) (๔) (๕) หรือ (๖)

มาตรา ๓๔ การบัญชีของกองทุนให้จัดทำตามหลักสากลตามแบบและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ นี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

มาตรา ๓๕ กองทุนต้องจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุของกองทุน ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

ในการตรวจสอบภายใน ให้เจ้าหน้าที่ของกองทุนทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบภายในและให้รับผิดชอบขึ้นตรงต่อคณะกรรมการตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๖ ให้กองทุนจัดทำงบการเงินซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย งบดุลและบัญชีทำการส่งให้ผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีทุกปี

ในทุกรอบปี ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินของกองทุน โดยให้แสดงความคิดเห็นเป็นข้อวิเคราะห์ว่าการใช้จ่ายดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำบันทึกรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการ

เพื่อการนี้ ให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของกองทุน สอบถามผู้จัดการ ผู้ตรวจสอบภายใน เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของกองทุน และเรียกให้ส่งสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ของกองทุนเป็นการเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น

มาตรา ๓๗ ให้กองทุนจัดทำรายงานประจำปีต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี รายงานนี้ให้กล่าวถึงผลงานของกองทุนในปีที่ล่วงมาแล้ว พร้อมทั้งงบการเงิน และรายงานของผู้สอบบัญชี

รายงานตามวรรคหนึ่งที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว ให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา เพื่อพิจารณาต่อไป

ส่วนที่ ๓

การประเมินผลการดำเนินงานของกองทุน

มาตรา ๓๘ ให้มีคณะกรรมการประเมินผลการดำเนินงานของกองทุนจำนวนเจ็ดคน ประกอบด้วยประธานกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหกคน ซึ่งคณะกรรมการโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีประสบการณ์ด้านการเงิน และการจัดการหรือส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งในจำนวนนี้จะต้องเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญด้านการประเมินผลจำนวนไม่น้อยกว่าสองคน

มาตรา ๓๙ คณะกรรมการประเมินผลมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ประเมินผลด้านนโยบายและการกำหนดกิจกรรมของกองทุน

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ นี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

- (๒) ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานของกองทุน
- (๓) รายงานผลการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการในทุกรอบปี
- ให้คณะกรรมการประเมินผลมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับกองทุนจากบุคคลใดหรือเรียกบุคคลใดมาชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาประเมินผลได้
- มาตรา ๔๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการประเมินผลอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องหนึ่งเรื่องใด หรือมอบหมายให้ปฏิบัติกรอย่างหนึ่งอย่างใดได้ตามที่เห็นสมควร
- มาตรา ๔๑ ให้นำมาตรา ๒๔ และ มาตรา ๒๖ มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการประเมินผล และคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๔๐ โดยอนุโลม

หมวด ๓

การรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

มาตรา ๔๒ ให้กองทุนโดยการประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๔๓ จัดให้มีศูนย์รับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วหรือหมดอายุการใช้งานแล้ว หรือได้กลายเป็นของเสียแล้ว ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองผลิตภัณฑ์ดังกล่าวต้องการทิ้งหรือกำจัด โดยให้รับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในจำนวนเงินหรืออัตราตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๔๓ ศูนย์รับซื้อคืนให้อยู่ภายใต้การบริหารและการกำกับดูแลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

- (๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร
- (๒) ในเขตเมืองพัทยา ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเมืองพัทยา
- (๓) ในเขตจังหวัด ให้เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๔) ในกรณีที่เห็นสมควร กองทุนอาจมอบอำนาจหน้าที่ให้เทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดหนึ่งจังหวัดใดเป็นผู้ปฏิบัติภารกิจตามมาตรานี้ได้ หากว่าการดำเนินการดังกล่าวจะเป็นการสะดวกและเหมาะสมมากกว่า

ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการดำเนินงานเพื่อให้ศูนย์รับซื้อคืนที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๔๒ และตามมาตรา ๕๒ ปฏิบัติ

มาตรา ๔๔ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามที่กำหนดในมาตรา ๔๓

มาตรา ๔๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต พร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

มาตรา ๔๖ ใบอนุญาตที่ออกให้ตามมาตรา ๔๕ ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้ว ให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต โดยให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

มาตรา ๔๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต้องแสดงใบอนุญาต ณ สถานที่ประกอบกิจการของตนในที่เปิดเผย

มาตรา ๔๘ ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด

มาตรา ๔๙ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๔๓ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแล และควบคุมศูนย์รับซื้อคืนซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบของตนเองให้รับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้การดำเนินกิจการเป็นไปตามข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๕๐

มาตรา ๕๐ เพื่อประโยชน์ในการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วให้เป็นไปด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อยและเกิดประสิทธิภาพ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๔๓ มีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดให้มีศูนย์รับซื้อคืนตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการรับซื้อคืน การเก็บรักษา และการขนส่งผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วไปยังสถานที่ให้บริการจัดการผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามมาตรฐานที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศกระทรวง
- (๓) ห้ามการทิ้ง หรือถ่ายเทของเสียที่เกิดจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้ ในที่หรือทางสาธารณะ นอกจากในที่ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้
- (๔) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการอนุญาตให้ดำเนินกิจการศูนย์รับซื้อคืนตามมาตรา ๔๔ ซึ่งไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง
- (๕) กำหนดการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้การรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วเป็นไปโดยถูกต้องตาม

สุขลักษณะ

มาตรา ๕๑ เพื่อประโยชน์ในการจัดตั้งศูนย์รับซื้อคืนที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก ในพื้นที่ต่าง ๆ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในเขต จังหวัดของตนในการจัดให้มีศูนย์รับซื้อคืนอย่างทั่วถึง ในกรณีดังกล่าว ให้ศูนย์รับซื้อคืนที่จัดตั้งขึ้น ตามมาตรานี้อยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติในหมวดนี้

ให้ศูนย์รับซื้อคืนที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นจัดให้มีขึ้น ตามวรรคหนึ่งได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมการขออนุญาตตามมาตรา ๕๐ (๔)

มาตรา ๕๒ เพื่อเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และเพื่อประสิทธิภาพในการ รับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๔๓ ดำเนินการให้เกิด เครือข่ายของศูนย์รับซื้อคืนซึ่งดำเนินการโดย

(๑) ผู้ประกอบกิจการที่เป็นร้านค้า ร้านซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อยู่ซ่อมแซมยานยนต์ ร้านรับซื้อของเก่าที่ชำรุดหรือใช้แล้ว และสถานประกอบกิจการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับการขายหรือการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

(๒) องค์กรพัฒนาเอกชน หรือมูลนิธิ ที่ดำเนินกิจกรรมทางด้านสิ่งแวดล้อม

(๓) องค์กรประชาคมต่าง ๆ เช่น ฌนาคารชยะ หรือร้านรับคืนขยะที่สามารถหมุนเวียนกลับมา ใช้ใหม่ที่ดำเนินการโดยชุมชน

(๔) องค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

ในกรณีที่เป็นศูนย์รับซื้อคืนซึ่งดำเนินการโดยองค์กรต่าง ๆ ตาม (๒) (๓) และ (๔) และเป็น การประกอบกิจการที่ไม่มีวัตถุประสงค์ทางธุรกิจหรือหากำไร ให้องค์กรเหล่านั้นมีสิทธิได้รับยกเว้น ค่าธรรมเนียมการขออนุญาตตามมาตรา ๕๐ (๔) ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ รัฐมนตรีประกาศกำหนด

หมวด ๔

การจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

มาตรา ๕๓ ให้กองทุนโดยการประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา ๔๓ ดำเนินการกับผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งรับซื้อคืน โดยยึดหลักดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อเป็นการลดปริมาณของเสียอันตรายที่ต้องบำบัด และกำจัด ให้ดำเนินการโดยวิธีนำ ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วกลับมาใช้อีกให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการนำความร้อนหรือพลังงานมาใช้ การใช้ซ้ำ หรือการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

(๒) สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วที่ไม่สามารถดำเนินการได้ตาม (๑) หรือวัสดุที่เหลือจากการ

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ นี้ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะ แสดงความเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

ดำเนินการตาม (๑) แล้ว ให้ดำเนินการส่งของเสียอันตรายนั้นไปบำบัด หรือกำจัด ณ สถานที่ประกอบกิจการตามมาตรา ๕๕ (๑) ต่อไป

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่มีรายได้จากการดำเนินการนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วกลับมาใช้อีกตามมาตรา ๕๓ (๑) ให้จัดสรรรายได้ดังกล่าวส่วนหนึ่งให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตามมาตรา ๔๓ และให้จัดส่งรายได้ส่วนที่เหลือเข้ากองทุน

หลักเกณฑ์ เงื่อนไข สัดส่วน และวิธีการแบ่งรายได้ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๕๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสิ่งแวดล้อม และป้องกันความเสียหายหรืออันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัยหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของเสียอันตรายในผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อกำหนดมาตรการสำหรับการจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งมีการรับซื้อคืนตามหมวด ๓ ในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดมาตรฐานของภาชนะบรรจุ การติดฉลาก การเก็บรักษา และการขนส่งไปยังศูนย์จัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว สถานที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการคัดแยกหรือฝังกลบวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว สถานที่ประกอบกิจการเกี่ยวกับการนำผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วมาผลิตเป็นวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผ่านกรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม และสถานที่ประกอบกิจการปรับปรุงคุณภาพของเสียรวม

(๒) กำหนดให้มีผู้ควบคุมการปฏิบัติการให้เป็นไปตาม (๑) ตลอดจนเงื่อนไขเรื่องความรู้และคุณสมบัติของผู้ควบคุมดังกล่าว

(๓) กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการเพื่อให้ผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งรับซื้อคืนมาแล้วได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง และถูกขนส่งไปยังสถานที่ประกอบกิจการใน (๑) โดยไม่รั่วไหลออกไปสู่ชุมชนและสิ่งแวดล้อม

(๔) กำหนดมาตรการส่งเสริมให้ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่จะก่อให้เกิดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้ออกแบบผลิตภัณฑ์ให้มีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการถอดแยกชิ้นส่วน เพื่อให้เกิดการใช้ซ้ำ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ หรือการนำกลับมาใช้อีก

(๕) กำหนดหน้าที่ให้ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ตาม (๔) ต้องให้ข้อมูลแก่ผู้บริโภคเกี่ยวกับความร่วมมือให้ทั้งผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วปนไปกับขยะทั่วไป โดยให้มีตราสัญลักษณ์ห้ามทิ้งตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ข้อมูลดังกล่าวนี้ต้องทำให้ปรากฏบนตัวผลิตภัณฑ์หรือบนบรรจุภัณฑ์ของผลิตภัณฑ์หรือในคู่มือการใช้ผลิตภัณฑ์นั้น

(๖) กำหนดหน้าที่ให้ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ตาม (๔) ต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วนั้นอย่างถูกต้องหลังจากที่ผลิตภัณฑ์นั้นกลายเป็นสภาพเป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่แล้วโดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับส่วนประกอบและวัสดุที่ใช้ในการผลิต

(๗) กำหนดในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การจัดการของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว

ซึ่งรับซื้อคืนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๖ ผู้ผลิตและผู้นำเข้าผลิตภัณฑ์ที่จะก่อให้เกิดของเสียอันตรายจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา ๕๕ (๔) (๕) และ (๖)

หมวด ๕

การควบคุม

มาตรา ๕๗ เจ้าของหรือผู้ครอบครองศูนย์รับซื้อคืนที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๒ มีหน้าที่ต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประเภท ชนิด จำนวน และการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วหรือชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วซึ่งศูนย์รับซื้อคืนได้รับคืนจากผู้บริโภค รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการรับซื้อคืน และการดำเนินการหรือการจัดการผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วหรือชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์เหล่านั้น โดยให้จัดทำบันทึกรายละเอียดเป็นหลักฐานไว้ ณ สถานที่ตั้งของศูนย์รับซื้อคืนนั้น และจะต้องจัดทำรายงานสรุปเสนอต่อเจ้าพนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในพื้นที่นั้นอย่างน้อยหนึ่งครั้งเมื่อครบรอบทุกสามเดือน

การเก็บข้อมูลและการจัดทำรายงานตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๘ ให้เจ้าพนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดรวบรวมรายงานที่ได้รับตามมาตรา ๕๗ ส่งไปให้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษที่อยู่ในสังกัดของกรมควบคุมมลพิษอย่างน้อยหนึ่งครั้งเมื่อครบรอบทุกสามเดือน และจะทำความเข้าใจเพื่อประกอบการพิจารณาของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเสนอไปพร้อมกับรายงานที่รวบรวมส่งไปนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๕๙ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในเวลากลางวันระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและ

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความคิดเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

พระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(๓) ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้นจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินงานภายในเวลาที่กำหนดเพื่อให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้หรือ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ในกรณีที่บุคคลได้รับคำสั่งตาม (๓) ไม่ดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินงาน ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการ โดยผู้นั้น จะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ

มาตรา ๖๐ ในกรณีปรากฏว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๔๔ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติ ไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ประกาศ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออก ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ ใบอนุญาตได้เป็นระยะเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

มาตรา ๖๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๔ เมื่อ ปรากฏว่าผู้ได้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ประกาศหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุในใบอนุญาต และการไม่ ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพอนามัยของ ประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

มาตรา ๖๒ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๖๐ และคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๖๑ ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง ในกรณีที่ไม่มีพบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว อาจสั่งให้บุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงาน ในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ หากได้วางหนังสือหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่เปิดเผย เห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้าเจ้าพนักงานตำรวจหรือนายอำเภอที่ไปเป็นพยานก็ให้ถือว่า ได้รับแจ้งแล้ว และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิด คำสั่งแล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๓ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูก เพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงใบอนุญาต

หมวด ๖ การอุทธรณ์

มาตรา ๖๔ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตตามมาตรา ๔๕ หรือคำสั่งไม่ต่อใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖ หรือมีคำสั่งตามมาตรา ๕๙ ถ้าผู้รับคำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในหกสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่รัฐมนตรีจะเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว

มาตรา ๖๕ การพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๔ ให้รัฐมนตรีพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน

คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

หมวด ๗ ความรับผิดชอบแพ่ง

มาตรา ๖๖ ในกรณีที่ผู้ใดกระทำความผิดหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายนี้ และมีผลทำให้เกิดการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย หรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของบุคคลอื่นหรือของรัฐเสียหายด้วยประการใด ๆ ผู้นั้นมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายใหม่ทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าจะการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของบุคคลนั้นหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่ามลพิษเช่นว่านั้นเกิดจาก

(๑) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม

(๒) การกระทำตามคำสั่งของรัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ

(๓) การกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ที่ได้รับอันตรายหรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้น

ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย ซึ่งผู้กระทำความผิดมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการขจัดมลพิษที่เกิดขึ้นนั้นด้วย

หมวด ๘ บทกำหนดโทษ

เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฯ นี้ไปที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแล้ว หากประสงค์จะแสดงความคิดเห็นโปรดส่งไปที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (www.legalreform.go.th)

ส่วนที่ ๑ บททั่วไป

มาตรา ๖๗ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการกระทำการหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นหน้าที่ของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

ส่วนที่ ๒ โทษปรับทางปกครอง

มาตรา ๖๘ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจลงโทษปรับทางปกครองตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

ในการลงโทษปรับทางปกครอง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งพฤติกรรมที่กระทำผิด และในกรณีที่เห็นสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่งให้ผู้นั้นดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาโทษทางปกครองให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด และถ้าผู้ถูกลงโทษปรับทางปกครองไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครอง ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม และในกรณีที่ไม่มีเจ้าหน้าที่ดำเนินการบังคับตามคำสั่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อบังคับชำระค่าปรับ ในกรณีนี้ ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งให้ชำระค่าปรับนั้นชอบด้วยกฎหมายก็ให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาและบังคับให้มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินขายทอดตลาดชำระค่าปรับได้

มาตรา ๖๙ ผู้ใดดำเนินการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องชำระค่าปรับทางปกครองไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๐ (๒) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาท

แต่ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาแล้วเห็นว่า การฝ่าฝืนนั้นก่อให้เกิดความเสียหายสูงกว่าวันละหนึ่งหมื่นบาท ก็ให้เสนอผู้มีอำนาจกำกับหรือควบคุมดูแลซึ่งมีอำนาจกำหนดจำนวนค่าปรับทางปกครองสูงกว่าตนเป็นผู้กำหนดจำนวนค่าปรับทางปกครองก็ได้

มาตรา ๗๑ เจ้าของหรือผู้ครอบครองศูนย์รับซื้อคืนตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ ต้องชำระค่าปรับทางปกครองไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๒ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๕๕ (๕) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองวันละตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท

ส่วนที่ ๓

โทษทางอาญา

มาตรา ๗๓ ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออกที่ขอยกเว้นไม่ต้องชำระค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ ผู้ใดที่นำผลิตภัณฑ์ สิ่งที่ได้หรือเหลือจากการผลิตมาจำหน่าย บำบัดหรือกำจัดในราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖ และมาตรา ๑๑ ในเรื่องการเสียค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ หรือชำระไม่ครบตามจำนวนที่ต้องเสียค่าธรรมเนียม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าเท่าถึงยี่สิบเท่าของเงินค่าธรรมเนียมผลิตภัณฑ์ที่ค้างชำระ หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕ ผู้ใดประกอบกิจการรับซื้อคืนผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วโดยมิได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๖ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกตามมาตรา ๕๐ (๓) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕๙ โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตราดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๘ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี